

Voor altijd bij mij

Kristin Harmel bij Boekerij:

*Als we elkaar terugzien
Ik wist het al
Jij kan me helpen
Zolang er sterren aan de hemel staan
Een dichtbij verleden
Het boek van verloren namen
Hier ben je veilig
De dochter uit Parijs
Voor altijd bij mij*

Kristin Harmel

Voor altijd bij mij

Vertaald door Carolien Metaal

ISBN 978-90-492-0825-7

ISBN 978-94-023-719-9 (e-book)

ISBN 978-90-528-6932-2 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Stolen Life of Colette Marceau*

Vertaling: Carolien Metaal

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: Shutterstock en © Rekha Garton / Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2025 Kristin Harmel Lietz

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Gepubliceerd in overeenstemming met de auteur en c/o baror international, inc., Armonk, New York, vs.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies..

Voor mijn verbluffende medische teams van AdventHealth, Florida Cancer Specialists en Winter Park Concierge Care, en dan met name dokter Anu Saigal, doctor Sonalee Shroff, doctor Afshin Forouzannia, Rochelle Drayton, Tara Thomas, doctor Clark Rogers en doctor Neha Doshi.

En voor de duizenden lezers die kaarten, e-mails, berichten en cadeaus hebben gestuurd om me tijdens de zwaarste dagen van mijn strijd tegen kanker in 2022 en 2023 op te vrolijken.

En voor al degenen die zich eigenlijk zouden moeten laten onderzoeken op kanker: maak alsjeblieft vandaag nog een afspraak. Het kan je leven redden.

Proloog

September 1939

De tweelingarmband zag op een maandag in mei 1927 het levenslicht. Hij was ontworpen door een edelsmid in Parijs voor een van diens beste cliënten, Salomon Rosman, wiens familie al generatieslang in diamanten handelde.

De edelsmid heette Max Besner en zijn passie was het creëren van sieraden waarvan hij hoopte dat ze hem met honderden jaren zouden overleven. Als je met hart, ziel en vakmanschap aan iets werkte en alleen de mooiste edelstenen en edelmetalen gebruikte, konden je creaties nog heel lang van generatie op generatie worden doorgegeven.

Besner hield wel van een uitdaging, en wat Salomon Rosman van hem vroeg liet hem gloeien van trots.

‘Jij bent de enige in Frankrijk die dit kan, mijn vriend,’ zei Rosman, terwijl hij hem een zakje diamanten gaf. ‘Hélène moet weten hoeveel ik van haar en onze kinderen hou.’

‘Een tweeling, mijn beste,’ antwoordde Besner stralend. ‘Een zegen.’

Rosmans echtgenote had de dag ervoor het leven geschonken aan twee gezonde baby’s, een zoon die ze Daniel hadden genoemd en een dochter die de naam Ruth had gekregen. ‘Zeg dat wel,’ beaamde Rosman met een door emotie verstikte stem. ‘Ik wil dat zij op een dag de juwelen erven. Maar aangezien ze met zijn tweeën zijn...’

‘Moet ik er twee maken,’ concludeerde Besner.

‘Maar mijn vrouw moet ze als één sieraad kunnen dragen,’ zei Rosman. ‘Schitterend op zichzelf, maar samen sterker.’

‘Net als je kinderen, die altijd op elkaar zullen kunnen rekenen,’ zei Besner met een glimlach. Hij haalde een met fluweel bekleed blad onder de toonbank vandaan en keek Rosman met opgetrokken wenkbrauw aan, waarop de diamanthandelaar met een knikje zijn toestemming gaf.

Besner schudde Rosmans edelstenen uit het zakje en moest de neiging onderdrukken om er met open mond naar te staren. Het waren er zó veel: een fonkelende verzameling piepkleine, perfecte sterren van een duizelingwekkende schoonheid. ‘Het zijn er honderden,’ kreeg hij er nog net uit. Hij hoopte dat zijn ogen niet uitpuilden, want stel dat Rosman zag hoe geïmponeerd hij was en besloot dat hij niet de juiste man voor de klus was?

‘Wat heb je aan juwelen als ze in een la stof liggen te vergaren?’ zei Rosman. ‘Nee, ze moeten tot leven gewekt worden. Ik heb deze de afgelopen jaren gespaard.’

Met zijn pincet ging Besner voorzichtig door het kleine fortuin voor hem, tilde hier en daar een steentje op, terwijl hij ze telde en beoordeelde. Er schoten hem tal van manieren om er iets buitengewoons van te maken door het hoofd toen hij zag hoe ze het licht ving, iets wat nog nooit vertoond was. Hij zag nu al iets hemels voor zich, met een maan en sterren.

‘Ik denk dat ik – ’ Maar voordat hij die zin kon afmaken, gebeurde er iets vreemds. Door het open raam hoog boven zijn werkbank fladderde een vlinder naar binnen, de eerste die Besner dit voorjaar zag en de enige die hij ooit tussen deze muren had gezien. Zijn zaak bevond zich aan de Rue Choron, dicht bij de Grande Synagogue de la Victoire, maar een behoorlijk eind van een van de parken in Parijs. De wereld buiten zijn voordeur was van cement en stenen, geen gastvrije plek voor dergelijke schepsels.

Deze leek echter niet verdwaald. Sterker nog, hij leek precies te

weten waar hij naartoe ging. Hij fladderde ongedwongen omlaag en landde behoedzaam op de rand van het fluwelen blad met diamanten, alsof ook hij wilde horen wat de edelsmid in gedachten had.

Maar Besner dacht niet meer aan een sterrenhemel. Hij staarde naar de vlinder: een opvallend schepsel met sneeuw witte vleugels waarvan de randen in inkt gedoopt leken te zijn.

‘Een *Pieris brassicae*,’ stelde Rosman met een glimlach vast. ‘De lievelingsvlinder van mijn vrouw. Volgens haar brengen ze geluk en evenwicht in de wereld.’

Besner keek nog steeds met open mond naar de vlinder. Het diertje sloeg ogenschijnlijk pocherig langzaam met zijn magnifieke vleugels. Ze ving het licht op een manier die net zo magisch en onwaarschijnlijk leek als het gefonkel van de voor de twee mannen uitgespreide diamanten, en opeens wist Besner het. Hij keek Rosman aan. ‘Dan krijgt ze een armband die ernaar gemodelleerd is.’

‘Gemodelleerd naar een vlinder?’ Rosman klonk niet overtuigd.

De edelsmid boog voorover om de vleugels beter te kunnen bekijken. ‘Een tweelingarmband,’ zei hij langzaam. In zijn hoofd vormden de diamanten al een patroon, waren het puzzelstukjes die alleen hij kon zien. ‘Los van elkaar zullen ze eruitzien als een vredeslelie. Samen als een schitterende vlinder.’

Rosman keek naar de stenen en vervolgens naar de vlinder. Het beestje zelf leek het voorstel te overwegen. En toen steeg het op, alsof het wist dat zijn werk erop zat. Het bleef nog een paar tellen in de lucht tussen de twee mannen hangen en fladderde vervolgens naar het raam om te vertrekken zoals het gekomen was.

Rosman richtte zijn aandacht weer op Besner. ‘Perfect,’ zei hij. ‘Hélène en ik zullen onze kinderen vleugels geven en zij zullen zich verheffen.’

De edelsmid voelde de vlag van opwindning die gepaard ging met het besef dat hij op het punt stond iets groots te verrichten. ‘Zoals je

wenst, mijn beste,' zei hij. 'Ik zal je later deze week wat schetsen laten zien.'

Drie maanden later was de armband af en kon Rosman Hélène ermee verrassen. Als jongeman had hij nooit kunnen denken dat zijn hart zo zou zwellen bij het zien van zijn kinderen en hun beeldschone moeder met haar ravenzwarte haar; soms had hij het gevoel uit elkaar te barsten van liefde, hoewel hij het moeilijk vond dat hardop te zeggen. De armband vertelde echter het verhaal waarvoor hij de woorden niet had. Hij symboliseerde zijn liefde voor Hélène en zijn hoop voor de toekomst van Ruth en Daniel.

Het was 1927. De wereld lag voor het oprapen. Parijs barstte van de mogelijkheden en hoop, in de muziek en de cultuur, in de kunst en de mode.

Dertien jaar later zou het licht in diezelfde stad doven en de plek onderdompelen in ellende. Maar Salomon en Hélène hadden hun twee prachtige kinderen nog, die opgroeiden tot vrolijke, veerkrachtige, vriendelijke en sterke mensen. Samen zouden ze het overleven. Samen zouden ze de storm doorstaan.

Maar toen werd er op een avond in juli 1942 op de voordeur van de Rosmans gebonkt en veranderde de wereld voorgoed. Drie Duitsers stonden dreigend op de drempel om het gezin mee te nemen.

'Meestal verricht de Franse politie dit soort arrestaties,' zei Sturmbannführer Möckel toen hij de weelderige salon van hun appartement in liep en snuivend als een hond die een geur oppikt om zich heen keek. 'Maar ik heb gehoord dat u mooie spullen hebt, dus die wilde ik met eigen ogen zien.' Zijn blik bleef hangen bij Hélène. 'Ik zie dat de geruchten kloppen.'

'Wij zijn Franse burgers,' zei Rosman stijfjes. 'Wij hebben niets misdaan.'

De Duitser snoof weer. 'Ach, maar jullie zijn Joden,' zei hij alsof dat alles verklaarde. 'Ga jullie spullen maar pakken, kinderen. Jullie komen niet meer terug.'

‘Papa?’ vroeg Ruth met een klein stemmetje.

Haar vader durfde zijn dochter amper aan te kijken, want hij wist precies wat er aan de hand was. ‘We gaan een reisje maken, kinderen,’ zei hij zo luchtig mogelijk. Hij keek in de ogen van zijn vrouw en zag dat ook zij de situatie feilloos aanvoelde en dat hun kinderen daar zo lang mogelijk voor afgeschermd moesten worden. Ze waren vijftien, bijna volwassen, maar hij zou hen zo lang als hij kon beschermen. ‘Pak jullie warmste jas. Schiet op, lieverds.’

Ruth en Daniel wisselden een bezorgde blik, maar deden wat hun was opgedragen. Terwijl ze gehaast hun spullen bij elkaar zochten, bevrijdde Möckel Hélène opgewekt van alle sieraden die ze droeg: van haar diamanten verlovingsring tot de vlinderarmband om haar pols, die ze elke dag had gedragen sinds haar man hem vijftien jaar geleden aan haar gegeven had. ‘Ontworpen door Max Besner, als ik me niet vergis?’ vroeg Möckel.

Besner was in de loop der jaren een beetje een beroemdheid geworden in de juwelenwereld, maar toch schrok Rosman ervan dat de reputatie van zijn vriend blijkbaar was doorgedrongen tot de Duitsers. ‘Ja, dat klopt,’ zei hij afgemeten.

‘Hij is buitengewoon,’ zei Möckel, terwijl hij de armband tegen het licht hield. De diamanten twinkelden en dansten, alsof ze zich uit-sloofden voor de Duitser. ‘De manier waarop ze in elkaar grijpen is uniek.’

‘Wanneer krijg ik hem terug?’ vroeg Hélène bedeesd, hoewel ze het antwoord op die vraag ongetwijfeld al wist.

Möckel lachte alleen maar en gaf zijn mannen opdracht het hele huis te doorzoeken om te kijken welke andere schatten de Rosmans wellicht verborgen hielden.

Salomon Rosman zou het eind van het jaar niet halen, en dat gold ook voor zijn vrouw Hélène. Het appartement in het elfde arrondissement zou nooit meer van hun gezin zijn, de kinderen zouden nooit meer de zoete geur van hun vaders pijp ruiken of zijn lach horen. Ze

zouden nooit meer het gevlochten brood proeven dat hun moeder elke week maakte of het geruststellende geluid van haar stem horen als ze zachtjes in de keuken stond te zingen.

Maar de armbanden leefden voort, precies zoals de edelsmid had beloofd. Dat deden diamanten altijd.

2018

Toen de kanariegele diamant aan de andere kant van de kamer het licht ving, begonnen de vingers van Colette Marceau zoals altijd vlak voor een beroving te jeuken. Geduld, hield ze zichzelf voor. Rustig aan, meisje. Ze was verdorie bijna negentig; te oud hiervoor, te wijs. Maar ouderdom had ook zo zijn voordelen. Met een slechte rug was het weliswaar lastiger om snel te weg te vluchten en ingewikkelde sluitingen waren moeilijker open te krijgen als je vingers verstijfd waren door artritis, maar mocht ze ooit betrappt worden, dan zou ze zich simpelweg kunnen beroepen op seniliteit. Ze had gewoon niet geweten wat ze deed toen ze een Rolex van de pols van een man afhaalde, of een vrouw bevrijdde van haar diamanten oorknopjes.

‘Dames en heren, mag ik even uw aandacht?’ De stem van de presentator, senator van de staat Massachusetts John Nierling, schalde uit de speakers aan de voorkant van de elegante Cherry Blossom Ballroom. Boven hun hoofd fonkelden kristallen kroonluchters, maar die konden niet concurreren met het sieraad waarvoor Colette gekomen was: een ring met een cushion geslepen gele diamant van 8.07 karaat die negentigduizend dollar waard was. ‘Ik wil u graag voorstellen aan mijn oude vriendin en collega,’ vervolgde Nierling, terwijl het geklets in de zaal afnam en hoofden naar het podium draaiden. ‘Linda Clyborn, de voorzitter van het Boston Orchestral Education Consortium.’

Er klonk een zacht applaus van de ongeveer honderd aanwezigen, allemaal piekfijn geklede donateurs van wie de meesten een wijnglas vasthielden, waardoor het lastig was om te klappen. Met als gevolg dat Linda Clyborns wandeling naar het podium vreemd gesmoord klonk. Ze wankelde een beetje op hakken die te smal waren om haar brede heupen in evenwicht te houden en haar haren hadden een onflatteuze blonde kleur, hoewel ze ongetwijfeld toegang had tot de beste kleur-specialisten van Boston. Dit waren dingen die Colette opvielen zonder dat ze daar haar best voor deed, de manier waarop zelfs de rijkste mensen vaak niet pasten in de sociale kringen waartoe ze wilden behoren. Mensen met 'oud geld' groeiden op met de manier van bewegen, kleden en spreken die daarbij hoorde. Degenen die met hard werken succes hadden behaald, waren vaak stilletjes en bescheiden. Maar zij die zich een weg naar rijkdom hadden geklauwd, misten vaak verfijning. Zoals een ongeslepen diamant glans miste.

'Bedankt vrienden,' zei Linda ietwat aangeschoten. Colette voelde haar mondhoeken samentrekken. Hoe meer die vrouw dronk, hoe gemakkelijker het zou zijn om de lichtgele diamant van haar vinger te krijgen.

Ringen waren netelig. Hoewel Colette al vanaf haar tiende onplezierige mensen beroofde van hun sieraden, was ze pas echt bedreven geraakt in ringen toen ze bijna dertig was. Armbanden waren gemakkelijk; met een stevige doch behoedzame beweging van haar duim drukte ze een sluiting zó open als ze tegen een nietsvermoedende donateur aan botste. Halskettingen lieten ook vaak gemakkelijk los; Colette kon de ingewikkeldste sluitingen losmaken met een gracieus tikje van haar rechterpols op het moment dat ze zich met een soort zijwaartse shuffle omdraaide en iemand aanstootte. Dan verontschuldigde ze zich geveinsd gegeneerd met neergeslagen ogen, terwijl ze het sieraad in haar linkerhand liet vallen. Herenhorloges waren het gemakkelijkst, de vouwsluiting van een Patek Philippe was net zomin uitdagend als de vlindersluiting van een Piaget, hoewel het haar tallo-

ze uren oefening had gekost om beide los te maken zonder de pols van de drager aan te raken.

Ringen waren echter een ander verhaal. Alleen als ze zichtbaar los zaten, was het nog enigszins te doen, wat het aantal potentiële berovingen behoorlijk verkleinde. Tevens was het onmogelijk een ring te stelen zonder aardig wat fysiek contact. Afleiding was derhalve cruciaal. Haar favoriete tactiek bij een vrouwelijk doelwit was wachten tot er een zichtbaar dronken man in de buurt was, of op zijn allerminst een pompeus type. Colette knee dan met haar rechterhand venijnig in de zij van haar doelwit, terwijl ze met haar linkerhand verontwaardigd de hand van het doelwit vastpakte om zogenaamd te voorkomen dat ze viel. In de milliseconde waarin hun handen elkaar raakten en het doelwit was afgeleid, trok ze met haar rechterhand de ring van de vinger, iets wat Colette jaren van oefening had gekost om te perfectioneren. De vrouw was altijd hevig verbolgen over dat knijpen en zo vastbesloten de snoodaard die dat gedaan had te vinden, dat ze niet voelde dat de ring van haar vinger werd geschoven. Later, als ze het verlies van het sieraad aangaf bij de politie, zou ze bijna onvermijdelijk het knijpen ter sprake brengen, maar nooit de frêle dame die haar te hulp was geschoten voordat die weer was opgegaan in de menigte. In de meeste gevallen had het doelwit Colettes gezicht niet eens gezien.

Op het podium bedankte Linda een waslijst aan medemiljonairs voor hun steun. Niemand bedankte ooit de onderbetaalde assistent die achter de schermen de boel draaiende hield, of de docent van de derde klas die hun ooit verteld had dat ze alles konden worden wat ze wilden. Niemand bedankte de tweede fagottist of de understudy van het toneelstuk, de toneelknechten of de ouvreuse. Als een doelwit ooit het protocol verbrak en bijvoorbeeld iemand van de catering met oprecht respect aansprak, of de deur openhield voor een kamermeisje in een hotel, zou Colette haar missie afbreken en aannemen dat ze zich vergist had.

Dat was echter nog nooit gebeurd, omdat Colette altijd zeer zorg-

vuldig te werk ging. Geen enkel fatsoenlijk mens verdiende het van zijn bezittingen beroofd te worden. Dat ging in tegen de ongeschreven regel waar Colette als klein meisje trouw aan had gezworen.

Ze had zich altijd aan die regel gehouden. Haar eigen moeder was eraan gestorven.

En nu was Linda Clyborn aan de beurt. Niet alleen had ze voorkomen dat de drie dochters van haar echtgenoot ook maar iets erfden na zijn vroegtijdige – en volgens sommigen verdachte – dood op zestigjarige leeftijd, ze financierde met diens substantiële nalatenschap ook nog eens een groep neonazi's.

Colette had haar portie nazi's wel gehad toen ze vijfenzeventig jaar geleden in het bezette Frankrijk woonde. Nu, in 2018, had ze daar gewoon geen plek voor hier in Boston.

‘En tot slot,’ zei Linda Clyborn, terwijl Colette zich onopgemerkt door de menigte bleef begeven, ‘wil ik allen die hier vanavond aanwezig zijn graag bedanken. Dankzij uw steun kan het Boston Orchestral Education Consortium programma's blijven maken voor zowel onze waardevolle professionele musici als voor de kinderen die op een dag wellicht de kunstzinnige kant op willen. Geniet van de avond en vergeet niet te bieden tijdens de stille veiling.’

Ze zwaaide naar de menigte en liep, opnieuw onder een slap applausje, het podium af. Daar begroette ze de kruiperige senator Nierling, die Colette in de toekomst van zijn Rolex wilde bevrijden. Maar niet vanavond.

Linda Clyborn waggelde handenschuddend en wangen kussend door de menigte en toen de dj hits uit de jaren tachtig begon te draaien waarop mensen onbeholpen danspasjes maakten, trok Colette haar pruik recht – een bescheiden grijze bob met een lange pony die in het midden uiteenviel – en zette de aanval in.

Ze gleed door de massa tot ze zo'n dertig centimeter van haar doelwit verwijderd was. Van de andere kant naderde een drietal mannen van in de veertig, van wie er een zichtbaar dronken was. Precies op dat

moment keek Linda Colettes kant op. Colette verstijfde. Als Linda haar zag, zou ze de missie moeten afblazen. Linda keek echter recht door haar heen, op zoek naar iemand die veel belangrijker was dan een kleine, bescheiden geklede tachtiger. Colette sloeg haar ogen ten hemel. Voor mensen als Linda Clyborn waren ouderen onzichtbaar. Echt hoor, dat maakte berovingen als deze bijna te gemakkelijk.

Terwijl Linda een andere vrouw de hand schudde en verder liep door de menigte, kwam Colette in actie. Op het moment dat het drietal mannen passeerde, stak ze haar hand uit en kneep Linda, terwijl ze tegelijkertijd steun veinzend haar linkerhand vastgreep en de ring gladjes van haar middelvinger schoof. Ze voelde alle acht-en-nog-wat karaat met een voldoening schenkend plofje in haar eigen handpalm vallen.

Snel liet ze de buit in haar zak glijden, terwijl Linda Clyborn zich met een ruk omdraaide en haar woede richtte op de meest dronken man van het trio, die verbaasd een excuus stamelde en niet wist waarvan hij beschuldigd werd. Naarmate de stem van de vrouw in volume steeg, maakte Colette zich verder uit de voeten.

Later, toen Linda Clyborn ontdekte dat haar ring was verdwenen, herinnerde niemand zich de kleine, grijsharige vrouw in de onopvallende zwarte cocktailjurk die rustig naar de uitgang liep, terwijl de geschrokken kreten van haar doelwit opstegen van de dansvloer.

1934

Annabel Clement was geboren om te stelen, net als haar moeder, haar grootmoeder en haar overgrootvader voor haar. Het was een verantwoordelijkheid die ze serieus had genomen vanaf het moment dat haar eigen moeder haar had uitgelegd dat ze een afstammeling was van de echte Robin Hood – en dat er van haar verwacht werd de familietraditie voort te zetten. Toen ze zelf moeder werd, wist ze dat ze die erfenis ook met haar zou delen, zodra haar dochter oud genoeg was om het te begrijpen.

‘Het is wie we zijn,’ vertelde Annabel een paar dagen na Colettes zesde verjaardag. Ze trok haar dochter naar zich toe in hun appartement in het elfde arrondissement van Parijs, mijlenver verwijderd van het dorpje in West Yorkshire waar ze zelf was opgegroeid. Ze was op haar achttiende verliefd geworden en met haar kersverse echtgenoot het Kanaal overgestoken naar zijn geboorteland Frankrijk. Roger, die hoofd der school was en geen interesse had voor Annabels roeping, werkte die avond over, waardoor Colette en Annabel alleen waren. ‘Jij bent er voor in de wieg gelegd. Als je tien jaar wordt, zal ik je leren stelen, net als mijn moeder dat mij op die leeftijd geleerd heeft.’

‘Maar stelen is fout, *mum*,’ had Colette met een klein stemmetje gezegd. ‘Toch?’

Annabel vond het heerlijk dat het meisje haar aansprak met de

Britse koosnaam in plaats van met het Franse *maman*. Daardoor had ze wat minder heimwee naar haar geboorteplaats in het Engelse Barnsdale Forest. ‘Het is alleen fout in een wereld die zwart-wit is, lieverd. Als je het af kunt nemen van mensen die wreed zijn en het vervolgens gebruikt om de wereld beter te maken, dan is het heldhaftig wat je gedaan hebt, niet misdadig. Het is jouw lotsbestemming, Colette.’

Colettes gezicht betrok. ‘Waarom kan ik het dan niet nu al leren?’

Annabel grinnikte. ‘Het is belangrijk dat je eerst begrijpt waarom we het doen. Daarom beginnen we altijd met de familiegeschiedenis, de verhalen zijn wie wij zijn.’

Colette slaakte een zucht. ‘Oké dan, mum.’

Annabel glimlachte naar haar. ‘Er was eens een man die Robin Hood heette en in het dorpje Wentbridge woonde. Hij was er net als ik van overtuigd dat niemand die op een eerlijke manier zijn geld of aardse bezittingen verdiende daarvan gescheiden mocht worden, ook al was hij of zij veel rijker dan iemand hoorde te zijn. Maar degene die kwaad in zijn hart meedraagt, of zijn fortuin gebruikt om anderen schade te berokkenen, heeft dat recht niet meer. Dat waren de mensen die Robin toen beroofde en dat zijn de mensen van wie wij nu stelen.’

‘Maar waarom ging hij dat doen, mum?’ Colette keek Annabel met grote ogen aan.

‘Nou kijk, de koning in die tijd was een slechte man die het leven van zijn onderdanen steeds moeilijker maakte. Robin en zijn vrienden probeerden rond te komen, maar ze moesten steeds meer belasting aan de koning betalen en al snel begon de plaatselijke sheriff de mensen die niet konden betalen in de gevangenis te stoppen. “Daar moeten we iets aan doen,” zei Robin, en hij bevrijdde de mensen uit de gevangenis en pakte terug wat de inwoners was afgenomen.’

‘Dus hij was een held.’

‘Dat was hij zeker, lieverd. En wil je mijn lievelingsdeel van het verhaal horen?’

Colette knikte.

Annabel trok Colette glimlachend nog dichter naar zich toe. ‘Hoog boven het Barnsdale Forest, in de buurt Wentbridge waar Robin woonde, vloog een zeearend die geloofde in Robins zoektocht naar gerechtigheid. Hij waakte over Robin en zijn mannen. Als er gevaar dreigde riep hij: “*Klie-klie-klie!*” Kun jij dat nadoen?’

‘*Klie-klie-klie!*’ zei Colette met een grijns.

Annabel wierp haar hoofd achterover en zong: ‘*Koe-koe-koe*’. Ze glimlachte naar Colette. ‘Zo eindigde de arend elke roep. Tot op de dag van vandaag klinkt de zeearend zo, als je goed luistert. Ik heb het altijd een beetje vinden klinken als “Kom, kom, kom”, alsof de nakomelingen van die eerste arend er bij ons op aandringen hem te volgen.’

‘Hebt u de zeearend gehoord?’ vroeg Colette. ‘Toen u zo oud was als ik?’

Annabel knikte, terwijl ze overspoeld werd door een golf van heimwee. Ze hield van Parijs, en natuurlijk hield ze van Roger, maar er zou altijd een stukje van haar hart in Engeland zijn. ‘Elke dag van mijn kindertijd, lieverd. En op een dag zul jij hem ook horen.’

Vier jaar later, op de dag dat Colette tien jaar werd, riep Annabel haar weer bij zich, net zoals haar eigen moeder een generatie eerder had gedaan.

‘Ik heb je verhalen verteld over je voorvader sinds je oud genoeg was om die te begrijpen,’ zei Annabel liefdevol, terwijl ze in de grote groene ogen van haar eerstgeborene keek. Annabel en Roger hadden net hun tweede kind verwelkomd, een dochter genaamd Liliane, die naast hen lag te slapen in haar wiegje. Op een dag zou Annabel haar ook vertellen over haar nalatenschap. ‘Nu is het tijd dat jij in mijn voetsporen gaat treden.’

‘Ik ben er klaar voor, mum.’

‘Je moet me beloven, lieve Colette,’ zei Annabel, ‘dat je nooit zult vergeten waarvoor je geboren bent, waar je ook heen gaat.’

Colette knikte ernstig. ‘Dat beloof ik.’

‘En,’ zei Annabel nu op fluisterton, ‘je mag het niet tegen papa zeggen.’ Ze voelde zich schuldig dat ze Colette vroeg een geheim te bewaren, maar ze wist dat Roger een eind zou maken aan Colettes opleiding zodra hij ervan hoorde. In de loop der jaren was hij Annabels behoefte om te stelen gaan tolereren, maar hij had het nooit goedgekeurd. Elke keer dat ze in het begin van hun huwelijk was thuisgekomen met een nieuw sieraad en hem wilde vertellen over al het goeds dat ze met de opbrengst daarvan wilde gaan doen, was zijn gezicht betrokken en had hij zijn handen opgestoken om haar het zwijgen op te leggen. Hoe minder hij wist, hoe beter, zei hij dan altijd. Met het verstrijken van de tijd was ze daar dus grotendeels mee opgehouden. ‘Dit moet iets tussen ons blijven.’

‘Dat weet ik.’ Colette had een nerveuze blik naar de deur geworpen waardoor haar vader elk moment binnen kon komen. ‘Maar waarom kan het hem niet schelen wat u doet, mum?’

Annabel kreeg een brok in haar keel. ‘Voor sommige mensen is stelen een misdrijf, ongeacht de reden. Maar ik ben ervan overtuigd dat we, zolang we alleen degenen beroven die wreed zijn, en altijd een manier vinden om degenen die vriendelijk zijn te helpen, aan de kant van God staan.’

‘Dan zal papa het op een dag ook begrijpen. Dat moet wel.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt, Colette. Maar genoeg daarover. Laten we beginnen met je opleiding, oké?’

Annabel begon niet met lessen over het openmaken van sluitingen en het afleiden van doelwitten, maar met etiquette, zodat Colette overal waar ze kwam gemakkelijk kon opgaan in haar omgeving. Ze leerde haar dochter alles: van welke vork ze moest gebruiken tot hoe ze beleefd een gesprek kon afbreken zonder persoonlijke informatie prijs te geven. In de weekeinden maakten ze lange wandelingen in het Bois de Boulogne, dat in Parijs het dichtst in de buurt kwam van het Barnsdale Forest, zodat Colette kon leren lange afstanden over ruig terrein te rennen, te foerageren en in bomen te klimmen. Allemaal

dingen om te kunnen overleven mocht een beroving mislukken.

Op middagen dat Roger laat thuiskwam, zaten Colette en Annabel gebogen over de keukentafel te oefenen in het openmaken van allerhande sieradensluitingen en het losmaken van manchetknopen. Ze oefenden zelfs in het wegduwen van mensen, zodat die door de schrik niet merkten dat hun ring van hun vinger werd geschoven.

Colette stal haar eerst sieraad in de zomer van 1938, een elegant Longines-zakhorloge uit het vest van een Zwitserse bankier genaamd Vallotton die het spaargeld had ontfutseld van tientallen Parijzenaren. Hij had een paar vrienden in de hoogste regionen van de politie en was onaantastbaar geworden; de autoriteiten keken simpelweg de andere kant op als hij mensenlevens verwoestte.

‘Ik ben zenuwachtig, mum,’ zei Colette zacht toen ze hun glazen leegdranken – wijn voor Annabel, *citron pressé* voor Colette – in het café dat Vallotton frequenteerde. Hij was een gewoontedier: elke dag bestelde hij stipt om vijf uur een Ricard op het terras van dat café. Dat maakte hem een zeer gemakkelijk doelwit, perfect voor Colettes eerste beroving.

‘Maak je geen zorgen, lieverd.’ Annabel legde haar hand over die van haar dochter en kneep er geruststellend in. ‘Vallotton is berucht om zijn egocentrisme. Hij is de gemakkelijkste persoon om te beroven, want hij merkt niet eens dat je bestaat.’

Stipt om vijf uur kwam Vallotton het café in kuieren en gleed als een olievlek op zijn gebruikelijke stoel. Annabels hart bonkte toen ze haar dochter de man zag bestuderen. Colettes ogen waren scherp en berekenend, maar haar handen trilden.

‘Rustig aan, lieverd,’ mompelde Annabel. ‘Vergeet niet dat je hiervoor in de wieg gelegd bent.’

Colette haalde diep adem en stond op. Annabel kwam ook over-eind en liet wat geld achter voor de ober. Samen liepen ze langs Vallottons tafeltje naar de uitgang. Annabel zag hoe haar kleine meid haar schouders rechtte en tegen Vallotton aanstootte.

‘Hé!’ riep de man uit. Hij draaide zich om op zijn stoel. ‘Kijk uit waar je loopt!’

‘Neem me niet kwalijk, meneer,’ zei Colette snel. Ze hield haar hoofd gebogen voor het geval Vallotton haar gezicht probeerde te bekijken, maar zoals Annabel al voorspeld had, keek hij haar amper aan. Terwijl Colette doorging met zich stamelend te verontschuldigen, pakte ze het horloge en liet dat in een vloeiende beweging van Vallottons vestzakje in de plooien van haar jurk verdwijnen.

‘Kinderen zouden niet in cafés mogen komen, dat heb ik altijd al gezegd,’ gromde Vallotton, terwijl hij een beschuldigende blik op Annabel wierp. Zij draaide haar hoofd weg om te voorkomen dat Vallotton haar later kon beschrijven, mocht het zover komen.

‘O, zeker, meneer, u hebt helemaal gelijk, meneer,’ zei ze opgewekt. ‘Ze zijn een plaag.’ En vervolgens kuierden zij en Colette nonchalant naar buiten, sloegen rechts af en liepen het trottoir op.

‘Mum,’ zei Colette op het moment dat ze de hoek omsloegen. ‘Ik heb het gedaan! Ik heb het echt gedaan!’ Ze bloosde van opwindning en haar ogen glommen. ‘Denkt u dat Robin Hood trots op me zou zijn, mum?’

‘Dat weet ik wel zeker,’ zei Annabel, die tranen van trots weg knipperde. ‘En ik ook. Jij gaat zoveel goeds doen op de wereld, lieverd. Ik kan niet wachten om te zien wat de toekomst in petto heeft.’

3

2018

De ochtend na het ontvreemden van Linda Clyborns ring zat Colette aan haar keukentafel in de buitenwijk Quincy van Boston. Ze bewonderde de manier waarop de lichtgele diamant het licht ving en in een fonkelende regenboog stralen door de kamer wierp. Ze kreeg nooit genoeg van de edelstenen zelf, de uiterst nauwkeurige slijpwijzen, de vlijmscherpe lijnen, het kleurenspectrum dat in de kern verborgen zat.

Wanneer had Clyborn gemerkt dat hij weg was? Tijdens de cocktailparty? Of was ze te verblind geweest door haar macht om te merken dat haar vinger minder zwaar was? Had ze met haar hand gewapperd om ermee te pronken en toen gezien dat hij ontbrak? Was diefstal haar eerste gedachte geweest, of vermoedde ze dat ze hem zelf was kwijtgeraakt?

Colette hoopte op het laatste, want dan was ze minder geneigd haar best te doen om zich de gezichten voor de geest te halen die ze die avond had gezien. Niet dat de vrouw haar bestaan überhaupt had opgemerkt.

Colette schoof de ring over haar linkerringvinger, waar ze zelf nooit een ring had gedragen. Ze slaakte een zucht toen ze merkte dat het leek of hij voor haar gemaakt was. Kon ze af en toe maar een sieraad houden, zelf van de stenen genieten... Maar dan zou ze de familietraditie ondermijnen, en ze had van haar moeder en oom Leo geleerd die hoog te houden.